

sequelam. Na etiam in qualibet alia scientia naturali concurrunt duo lumina distincta, alterum naturale primorum principiorum, alterum acquisitum illius virtute per demonstrationem: tamen hoc non obstat ad vnitatem specificam cuiuslibet scientie. Ita etiam vnica est scientia Theologia, quamuis illa duo lumina concurrant, eo, quod lumen Theologicum acquisitum est subordinatum lumini infuso, in cuius virtute acquiritur p demonstratione Theologicam. Vnde ad obiectiones alterius opinionis dicimus. Ad primam iam patet ex secunda conclusione. Ad secundam respondetur, qd etiam in alijs scientijs subiectum principiorum & conclusionum est idē materialiter, sed distinguitur formaliter per rationem formalem scientie, & habitus primorum principiorum. Ad tertiam respondetur, qd discursus syllogisticus non est ratio formalis si fuerit conclusionib. sed applicatio rationis formalis, per quam assentitur intellectus premissis. Quæ quidē ratio formalis si fuerit primorum principiorum, ita vt vtraque præmissa sit primū principium, tunc generatur mediante euidētia consequentiæ quidam habitus, qui sub alia ratione formalis assentit conclusionib. Si autem ratio formalis assentiendi præmissis fuerit scientifica, tunc intenditur, & extenditur ad nouas conclusiones. Et hæc verissima sunt, si quis attente consideret doctrinam Peripateticam in libro 1. Poster. capitu. 22.

Dubitatur tertio pro maiori explanatione præcedentium, an quando alicui particulari fidelis sit reuelatio diuina interius certificans de aliqua veritate etiam supernaturali, ille fidelis assentiat per fidē infusam.

Pro parte affirmatiua arguitur primò. Nam ratio assentiendi formalis, & specifica est eadem cum ratione: per quam assentit fides, scilicet, auctoritas Dei dicentis, ergo ille fidelis assentiat per fidē.

Secundo arguitur. Si ille homo dissentiret veritati reuelate, esset hæreticus; ergo si assentit; necesse est, vt per fidē assentiat.

Ad hoc respondetur breuiter, & sit prima conclusio. Illæ veritates per se spectat ad fidē quæ attinet ad religionē Christianam, & communem Ecclesie vtilitatē. Hæc probatur ex illo ad Ephesios. 4. Ipse

A dedit quosdam quidem Apostolos: & c. in opus ministerij in edificationem Corporis Christi; & ad Titu. 1. Apostolus fidē vocat agnitionem veritatis, quæ est secundū pietatem in spem vitæ æternæ. i. secundum religionem Christianam ad consequendam vitam æternam. Item 1. Petr. 1. Reportantes finem fidei vestræ salutem a nimirū vestram, sed quæ pertinent ad salutem nota sunt Ecclesie, ergo illa per se pertinent ad fidē. Et hoc docet D. Tho. infr. q. 5. artic. 3. dum ait, qd ratio formalis obiecti fidei est veritas prima, secundum quod manifestatur in scripturis sacris; & doctrina Ecclesie.

Secunda conclusio. Alia reuelata particularibus personis etiam supernaturalia sunt, vt v. g. si alicui reuelaretur, quod ex merito Christi Angeli consecuti sunt gloria; non pertinet ad assensum fidei virtutis Theologicæ. Probatur. Quia fides propterea dicitur catholica, quia assentit ijs, quæ nota sunt Ecclesie, & ab ea proponuntur, sed huiusmodi reuelata non sunt nota Ecclesie, neque ab ea proponuntur, ergo non pertinent ad assensum fidei catholicæ. Tertia conclusio. Ad assentiendum huiusmodi reuelatis sufficit, respectu eius cui sit reuelatio, lumen, illud particulare inditū a Deo per modum impressionis transuentis, siue sit lumen propheticum, quod est respectu corporalium, quæ per intellectum creatum comprehendendi possunt ex natura sua cui fuerint posita in rerum natura, siue sit respectu alicuius supernaturalis veritatis, cuiusmodi reuelationes non sunt credendæ fieri hominibus a Deo. Non enim est credibile, quod Deus veritatem æternam alicui reuelat, nisi vt toti Ecclesie innotescat, quales fuerunt reuelationes factæ Apostolis, qui fuerunt ministri ad explicandas res fidei Ecclesie Christi.

Conclusio. Respectu aliorum, quibus narrantur tales reuelationes particulares, fides humana sufficit cum prudentia, ne ex leui coniectura credantur, nunquam tamen fides Catholica ad huiusmodi assensum inclinat propterea, quod ab Ecclesia nec proponuntur, nec proponi possunt, vt credendæ.

Ad argumenta in oppositum respondetur. Ad primum Caietanū inquit super hunc articulum, nihil valere consequentiam, quia non reputat inconueniens, quod obiectum